

tragtning, saa meget mere som det dog turde være tvivlsomt, om det i Længden vil kunne undgaas i alt Fald at yde Bidrag til det af Besigtigelseskommissionen paa Nalestrup-Viborg Banen anbefalede Anlæg af en ny Afgangsvvej fra Aarhus-Landevejen, naar den ny Hovedbygning ved Stationens Udvidelse rykkes længere imod Syd. Og Udgiften til en saadan eventuel ny Afgangsvvej er, som det oplyses i Motiverne til det i forrige Samling forelagte Lovforslag, anslaaet til i alt 65,000 Kr.

Udvalgets Flertal — nemlig hele Udvalget med Undtagelse af Scharling — kan herefter ikke skønne rettere, end at der er al Grund til indtrængende at anbefale at anvende den forholdsvis ikke særdeles store Merudgift for at saa Banegaardsforholdene ved Viborg ordnede paa den i Virkeligheden alene tilfredsstillende Maade ved Flytningen af Stationen fra dens nuværende, meget uheldige Plads til en anden, sydvest for Viborg By. Til Støtte for denne Anbefaling skal man henvise til de, naar henses til de paagældende Kommuner økonomiske Tilstand, meget betydelige Tilskud til Udgifterne ved Flytningen, som ere tilbudte fra Viborg By og Viborg Amtsråds Side, hvillie Tilbud man ved Henvendelse til de paagældende har forviiset sig om, at de fremdeles vedstaa. Der turde deri vel findes nogen Grund til saa vidt muligt at imødekomme de paagældende Kommuner Ønske, men det væsentlige er dog naturligvis dette, at den Omstændighed, at de paagældende Egne have vist sig rede til at gøre saa store Ofre for at saa Nalestrup-Viborg Banen forkortet og Stationen i Viborg flyttet, er et stærkt Vidnesbyrd om, at en saadan Ordning er hensigtsmæssig og nyttig, ikke blot for de paagældende Egne alene, men overhovedet for Banetraffikken. At det er af en ikke ringe Betydning baade for det rejsende Publikum og for Driften og Driftsudgifterne, at Banestrekningen forkortes med en halv Mil, turde da ogsaa være lige saa klart, som at det er

en ikke ringe Ulempe, at alle til Viborg indgaaede Tog maa rebroussere, naar de skulle gaa videre mod Vest eller Nord eller Syd. I det Udvalgets Flertal i denne Henseende væsentlig kan henholde sig til, hvad der er udtalt i den af Folketingets Udvalg i denne Sag i forrige Samling afgivne Betænkning, skal man indskrænke sig til at bemærke, at man ogsaa ganske tiltræder, hvad der er udviklet om Banstellighederne ved, for ikke at sige Umuligheden af, en eventuel yderligere Udvidelse af Stationsbygningerne paa den uheldige indknebne Plads mellem høje Banke og Viborg Sø, naar en Forøgelse af Traffikken, særligt i Tilfælde af en Udvikling af Jærnbanenettet, maatte gøre en saadan Udvidelse ønskelig eller endog nødvendig.

Med et Par ubetydelige, af den fremstredne Tid foranledigede, Ændringer i Tidbestemmelserne indstiller man altsaa ligesom Udvalget i forrige Samling,

1) at Lovforslaget affattes saaledes:

„Indenrigsministeren bemyndiges til at foretage en Flytning af Statsbanestationen ved Viborg fra dens nuværende Plads ved Viborg Sø til et højere beliggende Punkt Sydvest for Byen (ved det saakaldte Trekroner) og i Forbindelse dermed den nødvendige Forlægning af de tilstødende Dele af Langaastruer Banen.

Til disse Anlæg kan, foruden de nødvendige Summer til Dækning af Udgifterne til Grunderhvervelsen, anvendes et Beløb af 558,000 Kr., der stilles til Raadighed i Finansaaret 1892—93, i Forbindelse med de Summer, der indvindes ved Salg af Bygninger og Spormateriale paa den nedlagte Station og Banestrekning.

For saa vidt der ikke inden Udløbet af Finansaaret 1894—95 maatte blive truffet Bestemmelse om, at de ved Stationens Flytning ledig blivende Arealer skulle bevares for andre Statsøjemed, blive disse Arealer at afhænde til Fordel for Statskassen.

Paa Grunderhvervelsen kommer Bestemmelserne i Fdg. 5te Marts 1845 til Anvendelse“.

2) at Lovforslagets Titel bliver:

Forslag til Lov
om

Flytning af Statsbanestationen ved Viborg.